

Després de cinc dies sense trobar-me ningú pensava que m'havia lliurat, que ja era l'últim que quedava viu i ja no contrauria la malaltia. Però aquests matí m'han començat a aparèixer els primers grans al tors; estic infectat. Ja no val la pena que continuï buscant menjar ni que em preocupi per la meva supervivència futura, doncs no arribaré a demà. Sortiré a donar un tomb i contemplar per última vegada el món.

Surto al carrer i quedo enlluernat per l'intens sol baix del matí, però en seguida torno a veure el mateix aspecte monocrom i ruïnós que s'ha apoderat de tot. No queda res per veure, així que és moment de records. Mentre deambulo mig arrossegant els peus víctima d'un total abatiment vaig recordant al meu pas situacions de la meua vida i com van ser les coses abans.

Aquest carrer fa molts anys era camp ple de garrofers. Aquí venia a jugar amb els meus cosins quan estàvem a casa dels meus avis i passàvem hores pujant als arbres, fent el ruc i rasant-nos els genolls en les nostres caigudes.

Continuo avall i em trobo amb la biblioteca i l'ajuntament. Somric lleugerament al recordar com un amic que em va venir a veure em van fer notar la peculiaritat de trobar els dos serveis al mateix edifici, 'que culte que deu ser l'alcalde!' em va dir abans de començar a riure tots dos. El terra del voltant de la construcció és ple vidres trencats que van cruixint amb cada pas que faig. Venen a la meua ment diferents escenes de l'emplaçament: la carpa que posaven, actuacions de titelles, nens jugant amb la pilota o amb patins, l'autobús de donació de sang, les falles, la deixalleria mòbil on portava els divendres l'oli de cuinar,... I recordo que molt abans això era un descampat amb rastres d'haver-hi hagut una casa o masia (que mai no he sabut que era i fins ara ni m'ho havia preguntat) on aparcàvem el cotxe a la nit i quedàvem totalment a les fosques en apagar els llums del vehicle...

Al continuar pel carrer endavant recordo la munió de gent i l'agitat ambient durant les primeres hores del matí: cares somnolents, negocis obrint, mares portant a escola nens que arrossegueuen maletes immenses, algun home ben vestit consultant el rellotge mentre accelera el pas,...

M'endinso a l'illa i m'evoca una zona més tranquil·la i pausada, amb gent xerrant sense presa alguna, avis asseguts als bancs deixant passar el matí i gaudint del sol als seus rostres, mestresses de casa realitzant la compra a les parades dels pagesos locals i fent-la petar de pas,...

Veig que m'està pujant la febre, ja és moment de parar a reposar i esperar. Entro en el que era una tenda de mobles i m'estiro en un sofà esgarrinxat. Tanco els ulls del cansament i penso que trist que és que tot el que he estat rememorant són escenes que no tornaran a passar, que no quedarà ningú per recordar-les i es perdran en la infinitat. Però potser l'important no és que deixin traça de que van succeir, sinó que en algun moment van ocórrer, que diferents persones les vam dur a terme sense ser conscients dins la banalitat del moment.

I amb un últim alè desapareix l'últim record de la existència humana, que com a homenatge final, es va donar en el més quotidià i habitual dels escenaris.